

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ czim alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak:
Égész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
 Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
 Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1.
 Egyes számok kaphatók: a donánytörzsekben.

A t él.

Az ősz kisznevdedt, meghalt. A tél puha, fehér szemfedőt is borított rá.

Kezdődik a nyomorúság. Szegény ember ilyenkor szalmával tömi meg a csizmáját, ha van neki csizmája és nincs nagyobb gondja a világon a tüzelőnél. A gunyhók ablakainak párkányára sárga földet hánynak fel szélfogóképpen: mert a föld nyárbán hűt, ősszel kenyeret ad, télen melegít. A vidék népének milliója a földben tiszteli az eltartó édesanyját, de most ez a tisztaság öreg anyja kegyetlenül alszik és a mezei nép is legjobban szeretne vele együtt aludni. Mert mig egyfelől a természet háztartásában tavaszig alig van rá szükség, addig másfelől csak a kenyeret fogyasztja, ha tudniillik van neki.

Hány százezer jó munkás! ar nyugszik most télen, nem cselekedvén más, mint hogy a hideg nyavalyáját elúzi magától! A hónapokra terjedő fizikai, meg a szellemi tétlenség helyettesítése szerény, de gyümölcsöző tevékenységgel: hajh, ez volna csak igazi ördögűzése a szegénységnek! Az értelmi és izom-erő roszdás kerekeit kicsiszolgatni ilyenkor s beleilleszteni a társadalmi munka gépezetébe: hajh, ez volna aztán nemzeti alkotás! Tapsifülesek helyett nyomozni a rossz embert; öz-suta és fácányok helyett kimélni és védeni a törbe jutott vagy tehetetlen

szegényt: ez lenne az igazi hajtóvadászat, mely roncsolt vadak helyett a nemzeti jólétét hozná térítékre. Azonban odafent más sport járja.

Az országában mostanában a frázisokat puffogatják és az indemnitit kerítik. Az ország földje csonottá fagyott. A függetlenségi párt frázisainak azonban nem tudott ártani a dér, fagy és hóesés. Skartban fekszik a mezőgazdaság tavaszi reménye, nyári munkája s őszi eredménye. Csak a gond maradt ébren. Ez a gond azonban egyedül virraszt. Ilyenkor még a róka is bölcselkedik Űreget váj az elásott lóhushoz s nem finnyásabb a vályogvető cigánynál. Pedig nyáron gurmand volt; baromfipecsenyéhez tücsköt evett konfektnek. Ez az ország pedig most vadászik tücskökre, mikor fele népe éhes, mint a fészében marakodó farkaskölykők.

Tücsök-ügyekkel vesződnek. Az indemnitit ügye is csak egy fokkal előkelőbb. Az egész egy szabályszerű felhatalmazás a költségvetésre, ne hogy ex-lex legyen. Mindeki tudja, hogy ez a felhatalmazás kellő időben meglesz. Ezt a függetlenségi párt is tudja. Vér nélkül még sem akarja adni. Mutatványnak mutatvány: megfogni a kocsikerekét, hogy az lassabban járjon. De ez a mutatvány borzasztó időbe s pénzbe kerül és emellett megakasztja a forgalmat. Pedig mi a könnyű gyaloghíntó után terhes szekereket várunk. Széll is, Plósz is, Darányi is azokon a

megrekedt fogatokon tartogatják az ígért portékájukat. Ám a társzekerek utjában fekszik a sok-sok beszéd s mi kénytelenek vagyunk vékonytestül tornászokban gyönyörködni s helyettesíteni az alkotó tevékenységet télen báméskodással. Így mulattatták valamikor Róma népét is.

A nyomorúság roham lépésekkel siet előre. Éhes, rongyos alakok kóborolnak az utcákon. Az egyik koldul, a másik azt nézi ki, hogy honnan mit lophatna az éjjel.

Nagyságos képviselő urak! Ne veszekedjétek most közjogi kérdéseken. Ne beszéljétek heteken keresztül a nemzet tyukszeméről, akarom mondani Gotterhalteről. Hiszen beteg a nemzetnek az egész teste.

A közérköls betegeb, mit a közjog. S a gazdasági nyavalya, az uzsora jobban fáj a nemzetnek a Gotterhaltenál. Rossz gazdasági viszonyainkat hozzátok rendbe s ne feledkezzetek meg, hogy a középosztály, a földbirtokosok tönkre mennek, a föld népe rongyaival takarózik. Ne feledkezzetek meg a szegény emberekről.

S ti jó emberek, a kiknek adott az Isten valamit, mindennap jó meleg szobát s jó meleg ebédet, ne feledkezzetek meg az ajtókon kopogató nyomorúságról, a mely éhes is, rongyos is és a ti irtalmas sziveitektől vár enyhülést a nyomorúságra.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Sáros Maiju.

Írta: Pieteri Päivärintä.

(Vég.)

— Édesanyám, Kari nem bírja — hangzott a malomból.

— Istenem, hisz a gyermek nem tud magát bogot csinálni, a mely megtartsa, rimánkodik az anya és ismét visszasietett a házba, a honnét nagy vascsákányt hozott.

Még mindig szilárdan állt a jégtorlasz, ám bár minden pillanatban fenyegetett a veszély, hogy enged. Úgy látszott, hogy maga a természet is részvételt van a parton aggódva álló emberek iránt és a legvégsőig megfeszíti magát, hogy segítse őket. Még állott a malom, a fiu ott reszketett az ajtó előtt; de ha nem jön segítség, minden veszve van.

Maiju a vascsákányt haladéktalanul a kötéltre kötötte.

— Fogd meg a csákányt Kari — kiáltott a gyermeknek — ha az ajtón keresztül dobtam; tedd a malomkő lyukába és ülj rá, hogy ki ne csuszszék, én majd aztán átmegek hozzád.

Erre megcsóválta a kötelet és az ajtó felé hajította, de célt tévesztve a vízbe esett. Gyorsan visszahuzta a kötelet és újra áthajította teljes erejéből és hála Isten! a csákány keresztülfúródott az ajtón, a gyermek meg rögtön megkapta, a malomkő lyukába illesztette és ráült, a mint anyja megoktatta.

— Mit akarsz? — kérdé nyugtalanul a paraszt.

— Gyermekemet megmenteni!
 — De így!
 — Ti itt a parton tartjátok erősen a kötelet és én azon odaúszom a malomhoz. Ott a kötelet a gyerek derekára kötöm és huzzátok át.

— Hát te hogy jössz vissza?
 — Mit bánom, ha én ott maradok is, csak a gyermekem legyen megmentve. Különbön arra is gondoltam. Zsinórt kötöttem a derekamra, ezt majd a kötelhez fogom erősíteni. Ha gyermekem megmentettétek és a kötel alól kiszabadul, visszahuzom azt és engem a partra vonhattok, ha lesz még idő rá. Így szólt a bátor asszony és hozzálított terve végrehajtásához.

— Az Istenért, ne tedd, kiáltott az öreg. Éleveszélybe dobd magadat.

— A vízbe fullad! rimánkodtak az asszonyok a parton.

— Gyermekem! szegény gyermekem! — jajgatott Maiju. Tartsd erősen a kötelet.

A jégtorlasz már reped. Ne menj! — esengett az öreg.

— Gyermekem!
 E szívből szakadt kiáltással, anélkül, hogy a jajveszklésekre figyelne, Maiju a tomboló hullámokba vetette magát ruhástul és a kötel segítségével kezdett előreúszni. Szerencsésen elérte a malmot és megfelekedve a fenyegető veszélyről s a pillanat válságáról, szívére szorította a reszelt gyermekét és össze-vissza csókolta. Ez a csók, melyet csak a legtisztább, legbensőbb szeretet tud adni — az anya csókja!

De ebben a pillanatban az iszonyatos nyomás alatt kettészakadt a jégtorlasz. A folyó és a küzködő jégszilánkok legyőzték szivós ellenfeleket, a mely most szédülétes, rohamban men-

kült rázúduló ellenei elől, melyek a menekülőlt nyomban követték.

Állt meg a malom és ajtajában állt még egy emberi lény, de egy másik és más érzelmeikkel, mint az, a ki előbb ott volt. Az egy gyermek volt, a ki rettegve várta a szabadulást a halálos veszélytől; ez a másik, a ki most ott állt, örömtől repeső szívvvel nézte gyermeke megmentülését.

Ki tudná leírni a parton állók rémületét és aggodalmát? Anyám! anyám! sirtak a gyermekek; Jézusom, szegény Maiju! jajgattak az öreg szülők. A mi kedves jó asszonyunk! zokogtak a cselédek.

Az egyetlen, a ki magát higgadtan és nyugodtnak mutatta, az — Maiju volt, a ki még életveszélyes helyén, a vízben is hálát adott Istennek gyermeke megmentéseért és a parton állókat vigasztalni igyekezett.

Semmi sem bántotta lelkiismeretét, mert békében élt Istenel és a világgal, és érezte szívében, hogy életének legszubb hivatása szerint legfőbb kötelességeit mint ember és mint anya teljesítette, és ez a legutolsó tette, melylyel gyermekét megmentette, úgy látszott előtte, mint a legszentebb kötelességteljesítés egész életében.

Van-e nemesebb hőstett az életben?
 Ezt azonban nem minden anya tudná megtenni, mert ehhez igazi szeretet kell! . . .

VI.

A falunak és majornak férfiai, kik favágni voltak künn az erdőben, nyugtalanul vették észre, hogy a hó mily rohamos gyorsasággal olvad és hogy a víz az alacsonyabb helyeken rendkívüli mennyiségben gyülemlik össze. Sejtették, hogy

Egy munkás élet ünneplése.

A lelkiismeretes munkát minden időben hódoló tisztelettel honorálták a komoly gondolkodók. A hosszú fáradozás, a kutató és tevékenység leköti a figyelmet s míg belül a köbel tartalmas emelkedését erősíti, kívül kétségtelen elismerést arat. Így mindkét irányban maradandó emlékeket szerez.

Nehéz volna megmondani, melyik téren végez az igazán magasabb szempontból fáradozó egyén eredményesebb munkát.

A szív s lélek önmagában értékesíti az önmagát emésztő munka gyümölcseit: az önmagát őrlő lélek önmagát növeli. A gyémántot is önmagával teszik értékesebbé.

Egészen ilyen az emelkedett lélek benső munkája: nehéz fáradozásának első gyümölcseit ő maga élvezzi első sorban. Először is azért, mert ő lévén az első birtokos, ő maga érti s érzi legjobban azok igazi értékét; másodsor azért, mert minden küzdelem legközvetlenebb eredménye a benső világ nemes fejlesztése.

És ez rendkívül nagy eredmény, bár erre rendszerint nem szoktunk ügyelni. Pedig mindig az elvégzett munka arányában nemesedik a lélek; vagy fordítsuk meg: csak annak az egyénnek van igazán nagy benső értéke, ki nagy munkát végzett. A nagy lélek rövid idő alatt aránylag többet, a kisebb aránylag hosszabb alatt kevesebbet. Ez a munka benső értékének igazán helyes mértéke.

A folytonosan nagy működésekkel elfoglalt erős lélek azonban kívülről is nagy eredményeket ér el. És ez természetes. A benső érték nyilvánításával is az marad: a nagy lélek külső nyilvánulataiban is nagy.

Ez az a nagy eredmény, a mely előtt meghajol a nemesen gondolkodó emberiség. A lelkek alapjukban egy természetűek lévén, önként hódolnak meg a komoly munkával kifejtett nagyság előtt. Nem pa-

ranesszóra. Nem a külső: a belső, az uralgó belső erő hozza meg felemelő elismerését. Érti a lélek ennek szükségességét.

Ez a munkás élet ünnepe.

Ilyen ünnep folyt le az elmúlt napokban Szegeden, hova a kir. tankerület középiskoláinak igazgatói s tanári karának küldöttségei gyülekeztek a főigazgató, dr. Platz Bonifác ünneplésére.

Kétségtelenül sok jubileumot ülnék napjainkban s szinte megelégtünk már ebből a sokat; már majdnem azon a ponton vagyunk, a melyen nem szívesen halljuk a folyton ünneplő s jubiláló alkalmakat: de e jelen eset nagy mértékben kiemelkedik a megszokottság keretéből. A jogosulatlan jubileumok nagy száma miatt nem szabad elmellőznünk a jogosultat.

Szegeden a komoly munka jubileumát ülték. És ez megérdemli az ünnepet, mert felemelőleg s nemesítőleg hat. Felemelőleg hat főleg abban a körben, melyben ez az ünnep lefolyt, a középiskolai körben. Hadd lássa a mai kissé könnyelmű s a komoly munkát nem kedvelő ifjuság: miképp veszi el külsőleg is jutalmát a kitartóan komoly munkás. És ennyiben szükséges is az ünneplés.

Hiszzen épen a nehéz tanügy körül eltöltött 30 évnél is hosszabb időről van szó, melyből immár 10 év a főigazgatói magasabb téren folyt le. A kiemelkedett állás tekintélyét erősítse meg a külsőség is. Különösen ha olyan férfiú tölti azt be, kinek neve európai, sőt mondhatjuk világhírű.

Az a férfiú, ki Amerikából kap elismerő s köszönő leveleket tudományos munkáiban megörökített eszméiért; az a férfiú, kinek lengyel nyelvre is le van fordítva munkája; az a férfiú, mondom, kinek szellemi nagysága előtt a külvilág is meghódol: az a férfiú megérdemli, hogy az el-

mult idő nagy munkásságáért melegen üdvözöljék, a jövőre pedig Isten áldását kéri ki számára.

Sajnosan kell tapasztalunk, hogy külföldön úgyis nagyobbat Platz Bonifác neve, mint nálunk. Mintha csak irigykedő közönyt akarnók kifejezni: alig akarjuk észrevenni a mi nagyjainkat. Pedig nagyon is részorulunk mi a komolyan munkás férfiú erőre: hadd vegye hazai fény is körül ami szellemünk erejét, mely a külföld előtt is tiszteletet szerzett a magyar névnek.

És a miről főntebb szóltam: dr. Platz Bonifác jubileumában a becsületes s folyton tartó munkának adjuk meg az elismerést. Igaz, hogy nagyobb munkáit még középiskolai tanár korában írta, mint: „Az ember eredete, faji, egysége és kora“ (e munkája német nyelven is megjelent, sőt itt két kiadást is ért) s a „Die Völker der Erde“ (5 nagy kötet); de azért mostani állásában is folyton munkálkodik. Szelleme nem tud pihenni; tudományos, vallásos eszméi újabb műveiben nyilatkoztak meg.

Az ifjuságunk kedves olvasmánya az „Utazás a természetben“ e munkája; isteni hitünk alapigazságait „Levelek egy megtért nőhöz“ e művében fejtegeti élvezetes módon.

Platz-nak különben minden munkája kedves, vonzó s könnyű. Előadása világos s természetes; eszméi pedig mindig újak. Tisztán látó szelleme mindent felolvaszt egyéniségében s minket is lelkesítetek s gyönyörködtetnek gondolatai s érzelmei.

Apróbb cikkeinek száma igen nagy. Eszmeköre sok mindenre kiterjed s mindenben érdekes módon nyilatkozik meg.

És ha külföldön ismerik dr. Platz Bonifác főigazgatót, mi, szülővárosának intelligens közönsége, bizonyára szeretjük. És ha tankerülete szívesen ünnepli, mi, kik őt még mindig a magunkénak mondhatjuk,

vizáradás fenyegeti a falut és mivel valamennyi ház férfitagja az erdőben van, haza siettek, hogy veszély esetén segítsenek az otthonmaradtaknak.

Legbuzgóbb volt a hazamenetelben Jakkó. Az utolsó éjjel különös álma volt, mely nagyon nyugtalaná tette. Nem hitt ugyan az álmokban, most azonban sajátságos, gyöttrő aggodalom szállta meg.

Jakkó éppen abban a pillanatban ért a majrba, mikor a jégtorlasz után uszó malom a körüle összegyűlt jéggel megállt. Midőn a partra ért, egy pillanat alatt átérezte a veszély nagyságát. Látta övéit aggodalomban, szükségben és kétségbeesésben.

Látta hitvesét a malom tetején, a tájékozó örvények között; látta, hogy a megrongált épület minden pillanatban összeroskadhat.

Halálfelelem fogta el a helyzet láttára.

— Maiju! Maiju! Szegény Maiju! Hogy jutottál oda? Hogy menthetlek meg téged?

Egy csónak sehoh sem volt található. A vizesés felett van ide egy félmérföldre.

— Egy tutaj! Hiába! Nincs időm ezt sem előteremteni, mert az egy pillanatra feltartóztatott jégtömeg újra megindult.

— Feleségem! drága feleségem! — jajgatott Jakkó kétségbeesetten.

— Hála Isten, hogy még láthatlak és Istenhozzád mondhatok neked! — felelt Maiju férjének. Nincs, nincs többé idő! Köszönöm Jakkó szeretetedet és jószágodat! Örökjél gyermekeink felett, nevelj őket Isten félelmében. Köszönöm anyósom és apósom, kik nekem anyám és apám voltatok, hogy velem szeretettel bántatok. Ne sirjatok gyermekeim! Legyetek engedelmesek atyátoknak és nagyszülőiteknek! Isten veletek! . . .

Isten veled Jakkó! . . . Istenem, légy hozzám irgalmas! . . .

Most zúdult alá az utolsó jégtömeg. Iszonyu erővel ütköztek a malom alapjához simult jégfalakba, megintázták, s a minden oldalról megtörtődött jégfalok a malomra özönlöttek, mely darabokra omlott egész a legfelső részig, a tetőig, melyen Maiju ült — és most a laza, törekeny jármű üszört lefelé az áradatban. Isten veled, Jakkó! — hallatszott utoljára a zuhatagon és morajlason át. Néhány pillanat alatt a hitvány épületrons megsemmisült a jeges örvényekben s csak néhány deszkaszilánk uszált itt-ott a felszínen. Maiju, a szegény Maiju eltűnt a mélységben . . .

Ki tudná leírni a hátramaradt fájdalomt! Jakkó a kamrába ment és hevenyében egy tutajt tákolt össze. De mikor a tragédia utolsó jelenetét látta ájulásba esett. A többiek se tudtak tenni semmit. Jajgattak, zokogtak, tördelték kezüket, fájdalmuk kifejezésére szavakat sem találtak.

Az öreg gazdasszony intett kezével, hogy vigyék be az önkívületi állapotba esett Jakkót. Megértették néma beszédét. Fölvették a szerencsétlen, nagyon megpróbált embert s bevitték a házba. Nagy nehezen sikerült életre hozni, de szegény megzavarodott. A csapás hírtelen érte.

Jakkó hosszú, súlyos betegségbe esett, mi alatt mindig félbeszólt. Csak mikor gondos ápolás után testü ereje helyreállt, jött vissza csodálatosan értelme is.

A fiatal koszkolai menyecske szomorú vege az egész környékben nagy részvétet keltett, mert mindenki szerette: szegény és gazdag egyaránt. De legnagyobb volt a gyász Koszkelában, ahová

annyi békét és szeretetet vitt ez az áldott lény. Ő volt mindenük: vigasz a szomorúságban, öröm a szerencsétlenségben, segítség a szükségben, békeesség a viszálykodásban.

Tetemére csak a víz lefolyása után akadtak. A zugó aljában került felszínre.

A temetés napját a következő vasárnapra tűzték ki. Az egész környék elkísérte a szeretett halottat végös nyugalma helyére. Az öreg plébános végezte a temetési szertartást és annak végzetével megható beszédet mondott, mint a menyegző alkalmával.

Azzal kezdte, hogy szíve csodálatos érzelmeiktől volt eltelve, mikor tíz évvel ezelőtt az esküvőt tartották Koszkelában. Szórol-szóra beteljesültek szavai, melyeket akkor mondott. Az Ur magához vette, a kit mindnyájan oly nagyon szerettek, és ez mindenkinek fáj és nagyon keserű. Azonban gyakran az az Ur tetszése és akaratja, hogy azt veszi el tőlünk, a kit legjobban szeretünk. Az Ur annyi kincsrel áldotta meg, hogy nem sokáig maradhatott köztünk. Ő a falu becsülete, a ház ékessége és a családnak öröme volt. Hát ez magában nem elég egy halandó embernek? Vajjon követelhetünk volna-e tőle még többet? Es szabad-e nagyon szomorkodnunk a felett, hogy egy ily élet tört le. Igen, gyászoljuk őt mélyen és nagyon érezhetjük hiányát, da a mi fájdalomunkban erős vigaszunk az a tudat, hogy él és a kiválasztottakkal örök életet folytat. Tiszta és nemes volt léte, de még nemesebb volt halála, mert benne jutott kifejezésre az igazi anyaszeretet!

Bélke poraira! . . .

Finn eredetiből: **Párkányi Norbert.**

— **Halálos bíróválasztás.** Az egész vármegyében csendes korteskedés folyt, illetve folyik, mert hisz az előjárásági tagok választása sem történhetik meg alkotmányos mozzalom nélkül. Izsáka-Szent-György község sem volt ment az italos korszak zajától, melyben nem egyszer embervért kíván a boszu, a versengés, az irigység. Bár eddig hivatalosan nem állapított meg, a mende-mondák szerint az iszakai tragédiának indító oka is ebben leli magyarázatát s a bíróválasztás körül folytatott korteskedés egy fiatal ember halálával végződött. F. hó 6-án este ugyanis eszméletlen állapotban vérben fagyva találták Lendvay Józsefet, a fatu első legényét. A rögtön nyúl ott orvosi segély folytán eszmélre tért a legény s másnap Tömör József vizsgálóbíró kihallgatta a helyszínen a súlyosan sebesült legényt s ez Riedeg János legénytársát nevezte meg gyilkosának. Lendvay vallomása szerint Riedeg őt megleste s az esti órákban hazatérésében zsebkésével többször hasba szurta. A halálra sebzett legényt beszállították a Szent-György kórházba, a hol ma hajnalban meg is halt. Beleit metszette át a gyilkos szerszám s épen ezért az orvosi tudomány az áldozatot nem menthette meg az életnek. A bűnvizsgálat folyik.

— **A legjobb 90 fokos denaturált piritusz literje 17 kr.** Kapható Langraf Gábor és fia borkereskedésében Jókai-u. 8 — Ugyanitt kaphatók a **legjobb cipőfény-mázak** színes és fekete lábbelikhez. — **Fernolendt-féle világhírű cipőfény-máz** (suviksz) 3, 5 és 10 kr. dobozokban. — **Lyosin**, színes bőreipők tisztításához. — **Legkitünőbb bőrakkok**, lábbelik, bőrröndök, lószerszámok és kocsi-töbörök fenyésítéséhez és jókarban tartásához. — **Orosz bőrkenőcs**, mely a bőrt puhává, tartóssá és vízmentessé teszi. — **Kocsimosóbőrök és szivacsok.** — **Butortörölő-bőrök** stb. stb. a legolcsóbb árak mellett. — Telefon 100.

SZÍNHÁZ.

Asszonyregiment. Operett. Mint rendezés, ennek az operettnak sincs okos tartalma. Se füle, se farka az egész darabnak; csak az az érdeme, hogy kiállítás van benne, a mi ma jól sikerült, a női személyzet itt is kiállotta a próbát. Szép látvány volt azt a 14—15 helygyet uniformisban látni. **Margó** Zelma megint kedves szíverénitással emelkedett a darab fölé. **Szarvasi Ilona** (Matolai Alexandrin) hidegen, élettelenül játszott. A **Szalóky** Mandi Mónija kedélyes hangulatban tartotta a közönséget. **Déri** Tivadar igen ügyes alakítást mutatott be a színigazgató groteszk szerepében. Említésre méltók voltak még: **Décsi** (a százas), **Tóth** (Vukovics bég) és **Kovács** (Lábas).

Vasárnap, dec. 7. d. u.

A kis alamuszi. Ez a csinos zenéjű operett határozottan jó előadásban lett az idén megmutatva. Mintha nem is krajcáros előadás lett volna. Csak a rendezésnek, vagy ha úgy tetszik, egyeseknek voltak hibái. A külső rendben tüntek fel egyes fogyatékoságok. Csak kettőt emlíünk fel: az egyik az, midőn Harkányi nagyban mutatog a színpad baloldalán levő ajtóra: „itt jön, ime itt jön!” Molnár Bella pedig éppen háta mögött, a jobboldali ajtón jön be. A másik az volt, midőn Harkányi és Molnár Bella a szokásról beszélnek a második felvonásban és elkezdik mondogatni: „de jó lesz” szökní. Elmondják még egyszer, elmondják tiszter is, már unalmassá is válnak vele és mindez azért, mert Nagy Mariska majdnem teljes két perccel később jött a színpadra. Hol járt a kisasszony hogy nem tudott a vég-szóra pontosan a színpadra lépni? Ez alighanem hiba.

Ezektől eltérve az előadás fölőtte sikerült. **Harkányi** (Renard vicomte) kedves intelligenciával játszott, ugyisintén **Szalóky** Pozsonyi Lenke is (Sarah) akinek rokonszenves hangja ma jól érvényesült. **Szalóky** ügyes Tom volt. **Kovács** (Mac Donald) és **Molnár** Bella (Mary) elismerést érdemelnek; ugyisintén Igmándy is, a ki határozottan jó volt a bőrtörölő szerepében.

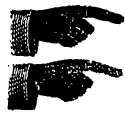
Esti az **Uzzai gyöngy**-öt adták be a közönségnek. Híres darab ez, mert Pestén Blaha Lujzával is megbukott. Ha fülüknél fogva összecsbálnak egy csomó parasztembert, meg parasztlányt, a kik egymásba szeretnek, ez még nem népszínmű. Egy helyes ráció nincs a darab cselekvényében, szét is esik az egész, mint a rétes-tészta. Pedig **Losonczy** Juliska (Vida Sári) szerezetreméltó játékaival ugyancsak pártjára kelt a darabnak. **Szalóky** (Samu), **Tóth** (öreg gazda), **Szabóné** (Sylvia), **Décsi** (Gyuri) és **Kovács** (Flórián) ügyesek voltak. Csak a szereposztásban volt egy szarvashiba, mert **Kürthy Teréz** (Vidáné) olyan szerepet kapott, aminek sehogy sem tudott megfelelni. Mikor bejött, hogy ő Sári (Losonczy) anyja, hát elmosolyodott rajt a közönség. Igen szapora mozdulatái voltak, a mi meg általában nem öregek tempó.

Hétfőn a közönségnek kissé megcsappant érdeklődése mellett adták délután a **Peleskei Nőláriust**, este a **Házasođjunk**-ot. Szól.

Értesítés!

A székesfehérvári 363. sz. tkkvi betétben felvett s a belső hegyen fekvő **Breisenbach** Magdolna tulajdonát képezett 2000 □-öl területű volt **szőlő** a rajta levő **laház** és nagy **pincével** folyó 1902. évi december hó 20-án d. e. 10 órakor a székesfehérvári kir. törvénytörvényes földszinti 53. sz. szobájában nyilvános bírói árverés útján el fog adatni.

Nagy karácsonyi vásárunk

már megkezdődött és tart 1902. december hó 31-ig.

Csakis ezen időre szállítjuk le összes raktáron levő cikkeink árát mélyen a beszerzési áron alul. Nemcsak karácsonyi és újévi ajándék cikkek, hanem

vászon-félék, kész női és férfi fehérneműek, szőnyegek,

női és férfi szövetek, kész női felöltők, szőrmeárúk
és sokoldalú üzletünk összes cikkei kaphatók alkalmi vételi áron.

Óriási maradék vásár!

Női szövetek, selymek, flanellek, barchet maradékok minden elfogadható áron adatnak el.

Vidékre mintákat készséggel s bérmentve küldünk s beérkező megrendeléseket pontosan elintézzük.

Karácsonyi vásárunk minél élénkebb igénybevételért esedezve maradunk

kiváló tisztelettel

SCHUBERT és SCHLESINGER.

Székesfehérvár, Nádor-utca.